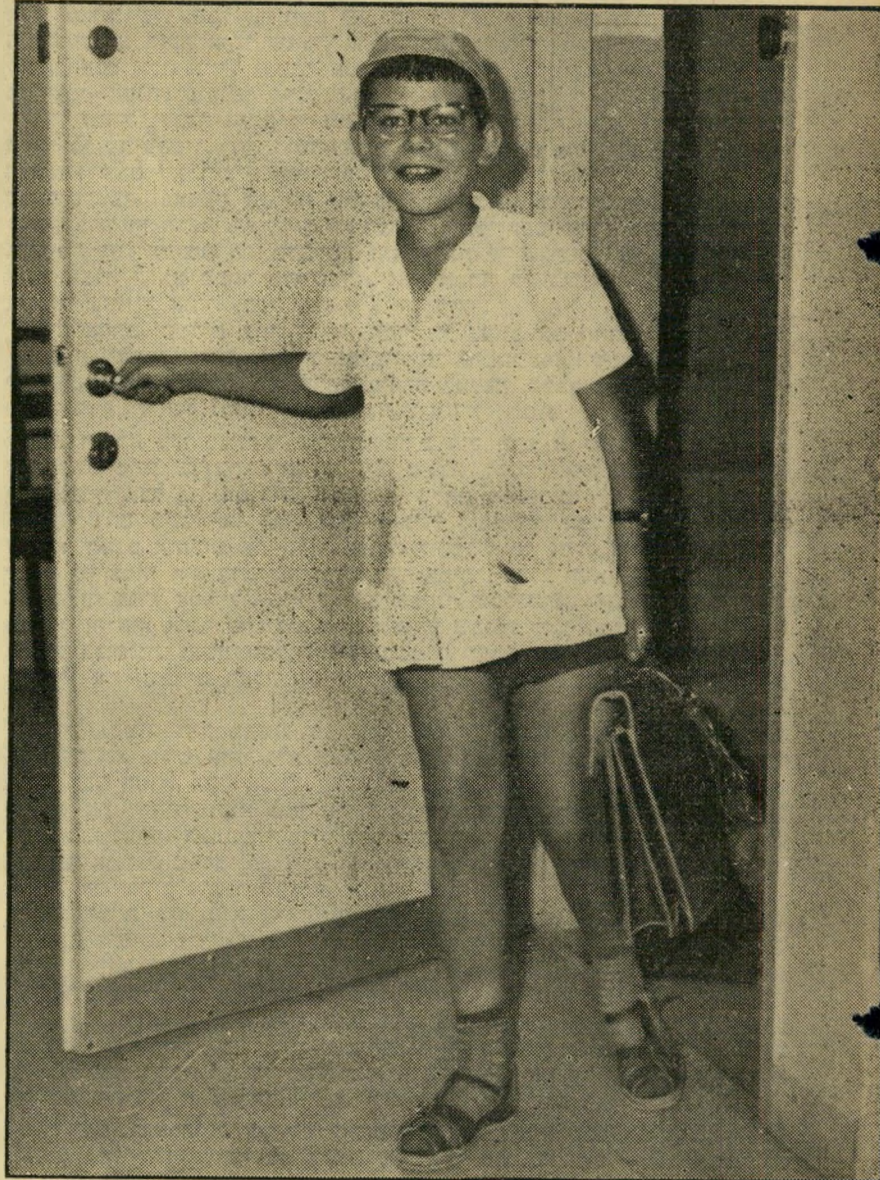

סיפורו של יוסלה

יוסלה ממשיך לגלות את סודות חטיפתו. אחרי שבשבוע שעבר תיאר מעל עמודי „העולם הזה” את פרטי חטיפתו והחזקתו בארץ, ואת ראשית החזקתו באירופה, הוא מגלה השבוע את העברתו מצרפת לארצות-הברית, ואת גילוייו בידי הבולשת. סיפור זה הוא חלק מספרו של עורך-הדין שלמה כהן-צידון, העומד להופיע בקרוב. פירסומו המוקדם ב„העולם הזה” נתאפשר הודות להסכמתם של יוסלה והוריו, ושל מחבר הספר והמו”ל. כל הזכויות בעברית או בכל שפה אחרת שמורות למחבר ולמו”ל, ואסור להעתיק סיפור זה, במלואו או בחלקו, בכל שפה, ללא רשות מוקדמת מן המחבר והמו”ל.

חלק שני:

לא רוצה נישוח כל אסתי!

בבוקר היא נסעה ואחרי זמן קצר היא חזרה. היא אמרה: „דיברתי עם דומב והוא אמר שזה בסדר. ניסע לאמריקה.”

עוד פעם ארזנו את הדברים שלי במזוודה ורות לקחה אותי. שוב פעם היא עצרה טרמפ בכביש ונסענו עד מקום שנקרא מו. קרוב לפאריס. באנו שם לדירה של יהודי אחד, לא יודע מה שמו, בלי פיאות, אבל עם זקן קטן-קטן. נשארתי שם כמה ימים, ולא יצאתי אף פעם החוצה. אני כבר לא הייתי רגיל ככה, לשבת עוד פעם כמו בבית-סוהר. אבל רות היתה באה כל פעם ואמרת לי שזה יקח רק קצת זמן, עד שהיא תסדר את הניירות והכרטיסים. אז ישבתי בשקט.

לא רק שלא הייתי יוצא מהבית; לפעמים לא הייתי יוצא מהחדר שלי. ככה, כשלא היה אף אחד שם, הייתי מסתובב בבית. אבל כשהיה בא מישהו לבקר אותם, היו מיד מכניסים אותי לחדר אחד וסוגן רים את הדלת. פעם הייתי ככה אולי שלוש שעות. רצייתי ללכת לבית שימוש — ולא יכולתי לצאת. ביום האחרון שהייתי בדירה הזאת, בפאריס, באה פתאום רות בן-דודי והביאה יחד איתה מזוודה גדולה וסגורה. עוד לפני שפתחה אותה ידעתי מה יש בפנים: שמלה של ילדה. אבל הפעם הביאה לי שמלה חדשה, לא השמלה הכחולה מארץ-ישראל. גם את הפיאה הנוכרית הביאה. על הראש שמה לי כובע אדום, עם פסים לבנים. משקפיים הפעם היו לי באמת. עשו לי אותם בפיבלן, כשאמרתי להם שאני לא רואה טוב.

זאת יוסך שוחמאכר

האיש בעל הזקן הקטן לקח אותנו באוטו שלו עד תחנת הרכבת. נסענו עד בלגיה ברכבת. בלילה, כשבאו שוטרים ליד הגבול, עשיתי את עצמי ישן והם אפילו לא הסתכלו עלי. השוטרים האלה! אף פעם לא מסתכלים על ילדים!

כשירדנו מהרכבת, היה כבר לילה. הלכנו לבית-מלון ושמעתי את רות מבקשת שיתנו לה חדר עם מיטה אחת. משכתי לה ביד ואמרתי לה שאני לא מסכים לישון איתה במיטה אחת. היא אמרה לי: „הם צריכים לראות שאני אמה שלך ואתה הבת שלי.”

אבל אני אמרתי: „לא איכפת לי! אני לא מסכים לישון איתך במיטה אחת את אשה ואני ילד גדול!”

היא עוד אמרה לי שאין לה מספיק כסף, אבל לא היה איכפת לי. או שתי

פעם, כשהייתי בישיבה של הגדולים, קרא לי בחור — שמו גבריאל דיין — והראה לי עתון של נטורי קרתא, שקיבל מארץ-ישראל. היתה שם תמונה שלי, והיה כתוב בגדול השם „יוסלה”. „זה אתה?” הוא שאל אותי. עוד פעם הרגשתי לא טוב. עוד פעם ידעתי שעכשיו יקחו אותי למקום אחר. לא ראיתי שום עתון כל הזמן ולא ידעתי שיש כל הזמן תמונות ומאמרים עלי. רצתי מהר לרב ליפמן וסיפרתי לו. הוא קרא לגבריאל דיין ודיבר איתו. אני לא יודע מה אמר לו, אני רק יודע שהתחלתי לחכות מתי כבר תגיע רות בן-דודי. היא היתה מבקרת הרבה בפיבלן, אבל ידעתי שהפעם, כשתבקר, היא כבר תגיד לי שצריכה לקחת אותי למקום אחר.

באמת זה היה ככה. היא באה, ואמרה שצריכים כבר לקחת אותי למקום אחר. שזה מסוכן להשאיר אותי בפיבלן. מפני שכבר יודעים מי אני והמשטרה הצרפתית מחפשת אותי. אמרתי טוב. לאן ניסע? היא אמרה: „ניקח אותך למארוקו. שם יש הרבה יהודים דתיים ויש ישיבות. שם אין שום קשר עם ישראל, ואף פעם לא יוכלו למצוא אותך. אפילו עם ימצאו אותך, לא יוכלו להחזיר אותך לישראל. תוכל ללמוד ולהתקדם שם בשקט.” אמרתי: „לא! לא רוצה לנסוע למארוקו. לא רוצה לנסוע לארץ של ערבים!” צעקתי ובכיתי.

רות אמרה לי: „אל תבכה, אין לך מה לפחד שם. הנה, תשאל את החברים שלך איך שטוב שם, ואיך שההורים שלהם יקבלו אותך יפה.”

אבל אני אמרתי: „לא! לא אסע למארוקו!” ידעתי שאם אני אומר לא — אז לא מכריחים אותי. ככה זה היה בכל דבר. מה שלא רצייתי לעשות — לא עשיתי. ובאמת, אם היו מכריחים אותי, הייתי אומר לשוטר בגבול שאני יוסלה, ואז היו מגלים אותי ותופסים גם את רות ולא הייתי נוסע למארוקו. אז היא אמרה: „טוב, אני נוסעת ללונדון מהר בבוקר ושואלת את דומב מה לעשות.”

אז אמרתי: „אני רוצה לנסוע לאמריקה.” אני לא יודע למה אמרתי לאמריקה. קה. סתם ככה, זה יצא לי מהפה. אמרתי: „או שאני נוסע לאמריקה, או שתחזירו אותי לארץ-ישראל! לא איכפת לי שום דבר!” צעקתי ובכיתי. אז רות אמרה: „טוב, נשאל את דומב.”